

AD CAPVT
Decimum sextum.

SVMMARIVM.

- 1 De iure, ac privilegij fisci, qui scripserint.
- 2 Fiscus unde dicitur.
- 3 Princeps saluus, & Republica, non recognoscentes superiorem, fiscum habent.
- 4 Magnatibus non est fiscus.
- 5 Fiscus quid sit.
- 6 Fisco an sit in dubio fauendum?
- 7 Fiscus, & priuatus in ambiguis aequo pede ambulant.
- 8 Fiscus ubi specialiter privilegiatus non reperitur, iuri communi debet vti.
- 9 Explicatur l. non puto, ff. de iur. fsc.
- 10 Fiscum multis privilegij iura prosequuntur.
- 11 Respondetur ad fundamentum contrariae sententiae.
- 12 Doti in dubijs subueniendum est.
- 13 Fisco non competunt omnia privilegia dotis, nec e contra.
- 14 Privilegiorum extensio recipienda non est.
- 15 Quoties dubitatur, an aliquod fisco competat privilegium, negatiue respondendum est.
- 16 Fiscus non praefertur priuato, ubi de prioritate instrumentorum non constat.
- 17 De interpretatione l. i. C. de iur. fsc. lib. 10. qui tractant.
- 18 Fiscus in casu d. i. habet privilegium, cui onus probandi incumbat aduersario possidenti.

- 19 Tale privilegium non datur in alio casu praeter expressum in lege.
- 20 Traditur specialitatis ratio.
- 21 Donationes inter personas coniunctas suspicionem fraudis praeserunt.
- 22 Praesumptio iuris onus probandi in aduersarium transfert.
- 23 Probabilis est opinio, quae docet, in dict. l. i. nullum concedi fisco privilegium.
- 24 In privilegij argumentum de maiori ad minus non procedit.
- 25 Fiscus an praefertur anterioribus creditoribus tacitam hypothecam habentibus.
- 26 Doti non tribuitur privilegium fisci, de quo in l. si is qui, ff. de iur. fsc.
- 27 Vbi sunt pares probationes, reus debet absolui.
- 28 Fallit in libertate, dete, & alijs causis fauorabilibus.
- 29 Fisci causa regulariter fauorabilis non est.
- 30 Quoties sunt diuersae sententiae aequalibus suffragijs munita, non est praeferranda, quae fauet fisco.
- 31 Pro libertate in dubio indicandum est.
- 32 Fiscus agens contra possidentem, ex l. si is qui, ff. de iur. fsc. probare debet, bona post suum contractum a debitore fuisse quaesita.
- 33 Idem est, si nullus possideat, sed fiscus, & priuatus prior tempore concurrant.
- 34 Cui est privilegium ad tempus relatum, temporis probatio incumbit.
- 35 In privilegij non valet argumentum de dote ad fscum.
- 36 Dotale instrumentum in dubio prius confectum praesumitur.
- 37 Etiam contra possessorem.
- 38 Licet fiscus sit, qui possideat,

- 39 Dicitur reus. Principale est obligata non subsidiaria pro admistracione militaris annone.
- 40 Bona paraphernalia non sunt obligata, sicut dos.
- 41 Quid fuerit officium Primipili.
- 42 Decisio l. satis an habeat locum in Regalibus Theaurarij.
- 43 Privilegium, ut instrumentum prius confectum praesumatur, locum habet contra possidentem.
- 44 In dubio instrumentum possessoris prius factum praesumitur.
- 45 Privilegium, ut prius factum instrumentum praesumatur, quando capessit fisco.
- 46 Mulier agens contra fiscum possidens debet privilegium, ut dotale instrumentum anterieus praesumatur.
- 47 Fiscus cum priuato concurrentis ad penam praefertur, si bona rei non sufficiunt.
- 48 Fiscus a die sententiae hypothecam obtinet in bonis damnati.
- 49 Hypothecarij et editores potior esse in chirographarij etiam privilegiatis.
- 50 Sequestrum triplex est: sub iudice, & quae sit necessarium regulariter esse prohibetum.
- 51 Fieri nequit, nisi in casibus iure expressis.
- 52 Postulans sequestrum fieri, probare debet, eo casu iure esse permissum.
- 53 Faciendum non est, aliquo legitime possidente, nisi rixae timeantur.
- 54 Fisco agente contra possessorem, sequestro non est locus.
- 55 Agens rei vindicationis an aduersarium possidens fateatur.
- 56 Rei vindicatio intentari potest aduersus rei detentatorem.
- 57 Renunciatio iuris propositi praesumenda non est, si aliter agere potest subsistere.
- 58 Actio confessoria, & negatoria quibus datur.

- 59 Qui est in possessione nobilitatis, si super ea litiget, datur contra litigantem, ut huius plebeiorum solueret.
- 60 Lignans super nobilitate sua potest possesserium propositum ab aduersario suspendere, & de proprietate disceptare.
- 61 Qui nobilitatem declarari desiderat, nobilitatem probare debet, nisi possideat, alias succumbet.
- 62 Nobilis nullus praesumitur.
- 63 Memo ex infirma radice ori creditur.
- 64 Nobilitas quomodo probetur, per communem estimationem, ac famam.
- 65 Desideratur probatio fame immemorialis nobilitatis.
- 66 Nobilitas probatur ex actibus distinctiuis triginti annorum iuxta formam legis Regiae.
- 67 Lite pendente super nobilitate, litigans ut plebeius cohibetur, de quo sup. n. 60.
- 68 Verum admittatur litigatoris super nobilitate sua ad probandum in omnium possessionem, ne inserim plebeiorum tributa, praeferre compellatur.
- 69 An qui est in possessione nobilitatis, si litiget super ipsa iurispera ad officia nobilitatum possit eligi.
- 70 Agens, ut nobilitas pronuncietur, potest suspendere petitorium a se propositum, & ad possessorem redire.
- 71 De inuellecti element.onica, & fin. de caus. posses. & proprietate, remissio.
- 72 Reus potest ante conclusionem in causa intentando possesserium suspendere petitorium ab aduersario propositum.

In dubijs an fiscus sit priuatus in iudicio praeferrendus?

DE iure ac privilegij fisci late Marc. Ant. Peregr. Paul. Gril-land, Boll. in praxi, titul. de fisco, Farin. fragment. crimin. lit. f. verb.

- maluerit parte amplecti propter dubium, ex quo perpetam inferturio quæstionibus ambiguis aduersus fiscum pronuntiari debere; imò nulla ratione potest suaderi, ut deteriorationis conditionis, quam priuatus, sit fiscus, quem alias iura plurimis privilegijs prosequuntur, ut rectè D. Covarr. hic considerat. vtq; ea fuerit Modestini mēs, iuxta quam eius verba sunt intelligenda, secundum quod verosimile est, ut post Baldum, & Crauet. docet Menoch. conf. 763. num. 3.
- 11 Refellitur non difficile, quod pro secunda sententia facere videtur, paritas scilicet quoad privilegia inter dotem, & fiscum ex l. 2. C. de priuil. fisco. nam licet in dubijs pro dote sit respondendum, l. in ambiguis 71. ff. de iur. dot. l. in ambiguis 86. ff. de regul. iur. Cyriac. controuerf. 1. nu. 31. Merlin. tit. 2. quæst. 67. num. 3. nō tamen idem privilegium fisco communicandū est; neque enim omnia privilegia dotis fisco competant, sicut per contrarium non omnia privilegia fisci doti datur, quod in iure notissimum est, & probant Gizarella decif. 1. n. 23. Merlin. d. lib. 3. q. 68. n. 20. 21. & q. 77. nu. 3. Gutier. pract. lib. 3. q. 99. n. 16. Menoch. d. praf. 72. n. 27. Nec privilegiorum extensio est admittenda contra regulam textus in l. quod verò 14. ff. de legib. Cyriac. d. controuerf. 13. n. 75. Carleual. supr. tit. 3. disp. 28. n. 16.
- 12 Barbol. sup. p. 1. n. 19. Et quoties dubitatur, an fisco competat privilegiū aliquod aduersum ipsum respondendum esse negatiue; resoluit Farinac. vbi proximè, Neque obstat dict. l. 2. in qua solum equiparatur fiscus, & dos inter se, quoad privilegium hypothecæ, non quoad alia, atq; ita re-

gula ex ea generalis induci nequit, ut aduertit Merlin. d. lib. 3. q. 68. n. 20. & q. 77. n. 3. Gizarel. dict. decif. 1. n. 24. 25. Bologna. in l. 1. n. 202. ff. solut. matrimon.

Num. 2.

Ex præmissis deducitur resolutio ad hanc quæstionem de duobus instrumentis eodem die confectis, de quorū prioritate non constat, vno in fauorem fisci, & altero pro priuato, quod sit præferendum de qua Olea d. q. 32. n. 18. Pacian. d. cap. 25. n. 86. Pareja dict. n. 48. Amaya supr. n. 39. Rodriguez de concurs. p. 1. art. 2. n. 15. Ioan. Garcia d. glōf. 16. n. 9. Costa vbi supr. nam neq; fiscus priuato, neque priuatus fisco potior erit, sed vterque pariter admittetur, iuxta l. 1. §. si quis in duobus, ff. de bon. possel. secund. tab. provt Amaya, Costa, & alij visum est, nisi ex aliqua causa alias inter eos locus sit prælationi, veluti si alter in possessione sit, habeat vè horam expressam, in qua fuit confectum instrumentum. His casibus iste siue priuatus sit, siue fiscus superabit, quoniam illius instrumentum præcessit iure præsumitur, Olea num. 5. 6. 19. Merlin. lib. 4. q. 4. n. 33. 37. Pacific. de Saluian. inspect. 3. cap. 2. num. 428. 433. 491. Gait. de credit. cap. 4. num. 1334. 1863. Pareja d. resolut. 5. n. 44. 60. qui plures laudat. Primus tamen casus limitatur, cum fiscus agit ex causa onerosa contra priuatum ex causa lucretia possidentem, nam pro fiscali instrumento præsumetur, d. l. 1. C. de iur. fisco. Olea num. 19. vbi alij. Et quid si habens horam in instrumento agit contra possidentem? videas Olea nu. 12.

Pa-

Pacian. n. 97. vers. Sunt, qui, vbi, n. 86. cum nōnullis resolut. in supra propofita quæstione principali, pro priuato esse contra fiscum pronuntiandum.

Ibi: *Textus insignis in l. 1. C. de iur. fisco. libr. 10.*

- 17 De interpretatione d. l. 1. Pacian. n. 34. 85. Menoch. d. praf. 72. nu. 8. 9. Carleual. d. tom. 2. tit. 3. disput. 30. n. 29. 30. Lucas de Penna in d. l. 1. Barbol. supra part. 2. nu. 18. Et secundum commune intellectum illud privilegium in ea constitutione fisco indulgetur, ut onus probationis in aduersarium transferatur contra communes iuris regulas, quæ pro possessore faciunt, ita Carleual. & Barbol. vbi nuper, Peguer. decif. 49. nu. 1. Bald. Nouel. supra part. 1. privileg. 1. Negusant. de pignot. part. 5. memb. 2. num. 43. Fului. Constant. in d. l. 1. num. 12. C. de iur. fisco. Gutier. d. lib. 3. quæst. 99. num. 14. Paschal. de patr. potest. part. 2. cap. 9. n. 45. vers. Vnde habita.
- 19 Sed privilegium istud ad alios casus præter ibi expressum extendi non debet, neque ex eo textu colligi rectè potest, quod vbi de prioritate obligationis non apparet, præsumatur, fiscus prius contraxisse generaliter: nam in specie decisionis illius specialis ratio privilegij dedit occasionem, scilicet fiscum agere ex causa onerosa contra possidentem titulo lucretio, quod licet in priuatis non sufficeret ad releuandum actorem ab onere probandi prioritatem contractus, Pacian. num. 84. & præmittunt proximè laudati, & alij omnes, qui comuniter sentiunt, fisco privilegium indulgeri in dict. l. 1. hoc tamen fisco fauorabiliter cōcessū

est; si verò possessor, contra quem fisco experitur, habeat causam onerosam, fiscale instrumentum præcessisse non præsumitur, sed illud probare tenetur fiscus agens, sic explicant Olea ex multis n. 19. Amaya, Carleual. Pacian. vbi proximè, Costa in d. praf. ad reg. 3. à n. 17. Quare ex hoc speciali casu regula generalis constitui nequit ad quæstionem de duobus instrumentis, quorum de prioritate dubitatur, cum fiscus, & priuatus ex simili causa contendunt.

Imò altera specialis ratio in præfata constitutione itidem concurrit, nēpe fuisse prædia per patrem proprijs filijs donata; huiusmodi enim donationes inter coniunctas personas suspensionem fraudis præ se ferunt, atque ita præsumptio erat pro fisco, quod in fraudem ipsius donatio fuisset facta, l. data iam pridem 27. C. de donat. Menoch. de præsumpt. lib. 3. praf. 124. nu. 23. Quæ quidem præsumptio fisco fauebat, ut onus probationis possessoribus incumberet, arguunt. l. non est verosimile fin. ff. quod met. caus. Pacian. de probat. lib. 1. cap. 8. nu. 4. vers. Generaliter, notauitque glōf. in ead. l. nō est, verb. præsumptionis. Quibus perpenfis, defendi potest sententia Menoch. d. praf. 72. n. 8. vers. Verum interpretatio hæc, qui post alios docet, in d. l. 1. nullum privilegium fisco fuisse cōcessum; sed eam decisionem communibus iuris regulis omnino conuenire.

Ibi: *Sed et si fisco agat ex causa onerosa;*

Imò nullus præferretur, ut nuper probatum manet, ad quod nihil facit l. si is qui 28. ff. de iur. fisco. nam longè

diuersum est, quod ibi fisco indulgetur ab hoc, de quo agitur, & in materia priuilegiarum non valet argumentum de vno ad alterum, neque ex eo quod concessum sit, quod est plus, quod minus est, censetur indultum, d. l. quod contra 14. ff. de legib. Rebus. de decim. cap. 14. num. 8. Pat. Suar. de relig. tom. 1. tract. 2. cap. 23. nu. 7. cum priuilegia non sint multiplicanda, cap. porro 7. de priuileg. l. 1. C. de dot. promiss. Cyriac. controuers. 13. num. 41. Surd. de cis. 255. num. 3. Menoch. conf. 916. num. 8. Et de intellectu d. l. si is qui, videndi sunt. Carleual. dict. tit. 3. disput. 34. a num. 5. Merliod. d. lib. 3. quæst. 87. per totam, Castill. controuers. lib. 3. cap. 4. ex num. 19. Mantica. sup. libr. 1. tit. 25. n. 6. cum seqq. Gab. Mode. de pignoris. tit. quib. mod. pign. vel hypothec. soluit, a num. 111. Pacific. d. cap. 2. num. 473. Gait. sup. cap. 4. nu. 1547. 1825. cum seq. & 1831. & plurimi alij apud Carleual. num. 4. qui a num. 20. probat, fisco cum præferri anterioribus creditoribus in fructibus perceptis ex bonis, quæ ante contractum fisci debitor habebat, si post illud colligantur, quod est ampliandum ad futurum pendentes tempore, quo fisco contractus, ut scilicet inter hunc, & anteriores creditores, pro rata temporis diuidantur. Ex quibus constat, communiter probari, quod D. Conatr. in præfenti quoad illam docet; Gutier. tamen d. lib. 3. quæst. 99. num. 17. tenet, fisco præferri anterioribus creditoribus tacitam hypothecam habentibus in bonis ante suum contractum quæsitis ad instar dotis, per textum in l. 33. tit. 13. part. 5. vbi notat Gregor. Lop. glos. 3. Bolaños in Curia part. 2. lib. 2. cap. 29. quod etiam placuit de iu-

re communi aliquibus, quos reprobatur Peregrin. lib. 6. tit. 6. num. 16. Vtrum hoc priuilegium d. l. si is qui, cõpetat doti: controuertitur, & verior est negatiua, de quo Gutier. sup. n. 18. Ant. Gõm. in l. 53. Taur. num. 39. in fine, Barbof. in d. l. 1. part. 2. ex n. 17. Afino. de executionib. §. 7. cap. 21. a num. 4. Castill. d. lib. 3. cap. 4. n. 20. cum seqq. Merliod. supra q. 58. per totam, Olea, qui vtriusque patris cumulat Auctoritates, tit. 3. q. 7. a num. 3. & diximus sup. cap. 7. num. 39.

Num. 30

Regulariter, vbi sunt pares probationes vtriusque partis, reus debet absolui, Menoch. de arbitrar. casu 98. n. 2. glos. verb. aliqui, in cap. Clerici 3. §. 1. distinct. Pacian. supra lib. 1. cap. 50. n. 56. Abbas in c. cum Pi. Manconella num. 13. de accusat. Ant. Gab. cõmun. opinio. tit. 4. de testib. num. 44. Farinac. in prax. crimin. part. 2. quæst. 65. num. 15. 2. A qua regula excipiuntur causæ fauorabiles, & priuilegiatæ, vt libertas, matrimonium, dos, & aliz huiusmodi, in quibus, data æqualitate probationum, pro ipsis est iudicandum, vt vltra nuper laudatos probant glos. in cap. ex literis 3. vbi communiter notatur, de probat. Rebus. de reprobat. testium num. 126. Perez in rubric. tit. 11. glos. lib. 3. Ordinar. pag. 667. Alciat. de præsumpt. regul. 3. præsumpt. 44. num. 7. Sed cum fisco regulariter causa fauorabilis non sit, nec priuilegiata vltra casus iniure expressos, vt dictum est sup. n. 8. nulla ratione tale priuilegiu est cõcedendum, sicut visum est Menoch. supra n. 13. maxime extante d. l. non puto, quæ iuxta

ma-

magis communem, ac veram interpretationem decidit, fisco in dubijs nullam esse prerogatiuam, vt pro ipso pronocietur, atque idem in casu, de quo agimus, idem, quod de priuata, ac non fauorabili causa, de fisco dicendum est, scilicet reum esse absoluentem, quauis multi D. Couar. sententia accedant, & in praxi sic obseruandum doceat Villadieg. in politic. c. 5. §. 12. num. 21.

Num. 40

Eadem ratione tenendum est, non fore potiorē sententiam pro fisco latam, sed cõmunes iuris regulas esse seruandas; neque valet argumentu de libertate ad fisco; nam pro illa in dubijs respondendum, passim cauetur, l. cõm inter veteres 14. in fin. C. de fideicommiss. libertat. l. quoties dubia 21. l. in obscuris 140. ff. de reg. iur. l. peculiū 19. §. fin. ff. de manum. testam. l. generaliter 14. §. si petitum, ff. de fideicommiss. libertatib. Menoch. de præsumpt. lib. 4. præf. 115. num. 22. Iacob. Rzuat. in d. l. quoties, vbi rationē reddit ex Senec. libr. 11. epistolar. quia scilicet humanitas semper inclinatur in melius, prout est libertas respectu seruitutis, Præterea libertas omnibus rebus fauorabilior habetur, l. libertas 170. ff. de reg. iur. causa verò fiscalis, vt dictum est, fauorabilis non censetur, atque ita contra D. Couar. sentiunt, quos laudat, ac sequitur Menoch. d. præsumpt. 72. num. 13. Et si non pauci in fauorem fisci hoc casu respondeant, Ioan. Garcia de nobilit. glos. 25. num. 29. Peregrin. lib. 7. tit. 3. n. 43. Farinac. fragm. crimin. part. 1. lit. F. n. 187. Buccaton. de different. inter iudic. civil. & cri-

min. different. 164. numer. 7. 8. Quæ omnia procedunt, etiam si fisco de damno vitando contendat cum adversario ex simili causa litiganti.

Num. 50

Consequenter inficiandum erit, in hoc aliquod esse fisco priuilegium: nã si agat contra priuatum possidentem, probare debet ad victoriam bona, super quibus disceptatur, debitori post fiscale contractum fuisse quæ sita, & e contra, si priuatus sit actor, docere astringitur, bona fuisse debitoris, ante quam cum fisco contraheret, Carleual. d. disp. 34. nu. 18. Mantica. de tacit. conuent. lib. 1. tit. 25. a nu. 14. Pacian. d. cap. 25. num. 88. Bart. in d. l. si is qui in fin. n. 3. vers. Vltimò Quæro, Negusant. supra part. 5. memb. 2. num. 43. Imò si nullus possideat, sed concurrat aduersus communem debitorem, fisco incumbit onus probandi, bona ad illum post fiscale obligationem peruenisse: quoniam priuatus suam habet fundatam intentionem de iure, cum prior sit tempore, & qui nititur priuilegio relato ad tempus, hoc probaturus est, Merli. d. lib. 3. q. 87. in fine, Mantica. supra num. 15. 16. Pacific. de Salnarian. interdicit. inspect. 3. cap. 2. num. 474. cum seqq. Quæ tamen limitari possunt ex d. l. iuxta communem intellectum, si fisco egerit ex causa onerosa, priuatus verò de lucro certauerit, nam huic onus probationis incumbet, cum ex identitate rationis priuilegia ad casus similes adaptentur, quod non extensio, sed comprehensio nuncupatur, Carleual. tom. 1. tit. 1. disp. 2. num. 335. Cynac. cõtrouers. 478. dub. 79. Molin. de primogen. lib.

lib. 3. c. 5. n. 6. 7. Pacian. d. n. 85. licet hoc casu, nisi adversarius possideat, dominiumque habeat, fiscum in omnibus bonis debitoris absque aliquo privilegio potiorum esse, probet Carleual. d. tit. 3. disp. 30. per totam, ubi defendit, creditores posteriores ex causa onerosa præferri anterioribus ex lucra tua. Sed contrarium verius est.

Ibi: Sed ubi due apparente scripturae eodem die.

35 Non est legitima illatio: dos habet privilegium, ut instrumentum pro se in dubio prius factum præsumatur. Igitur idem fisco competit: siquidem in ambiguis pro dotibus respondendum esse, iure constitutum est, ut probauimus supra à num. 11. In fisco autem contrarium, d. l. non puto, nec talis communicatio privilegiorum inter dotem, & fiscum iure probatur, pro ut ibidem diximus.

Num. 6.

36 De his supra. Illud omnino competentum est, duobus instrumentis eodem die confectis vno in fauorem dotis altero in priuati, vel fisci commodum, dotalem præcessisse, præsumi, latissimè Merlin. d. lib. 3. q. 77. à nu. 3. vers. Hinc inferitur, qui contra sententias quoad fiscum laudat nu. 7. 9. Pacian. à n. 89. Pareja d. tit. 7. resol. 5. nu. 48. Pacific. supra num. 482. Fontanel. de pact. nuptial. claus. 7. glos. 2. q. 3. n. 5. 6. Maotic. d. lib. 11. tit. 26. num. 4. Mascard. conclus. 575. n. 1. 2. Bald. in l. dotis. C. de iur. dot. Staiban. Iun. resolut. forens. resolut. 3. n. 16. Menoch. dict. præf. 72. nu. 18. cum alijs, Gait. de cre-

ditio cap. 4. à nu. 1183. Cost. de priuileg. credit. reg. 2. ampliat. 6. num. 133. Thesaur. lib. 3. q. 106. n. 2. D. Larrea tom. 2. decis. 35. n. 2. Olea d. q. 3. n. 17. Qui adversus possidentem, etiam tale privilegium doti competere, ait cum Pareja, Alfaro, Fznocto, & Merlino. In fisco autem aliud tenendum est ex dictis per d. l. non puto, scilicet priuato hoc casu non anteponi, ut probauimus sup. n. 16. Istud autem privilegium dotis, ut eius instrumentum antea præsumatur, ad hæredes, etiam extraneos transire, probant Merlin. q. 78. Iaf. in l. 1. col. 3. vers. Tertiò adde, ff. solut. matrim. & alij contra Socin. in d. l. 1. in 3. notab. quibus adde Pacian. sup. vers. Quod quidem privilegium, ubi subdit, hoc idem privilegium competere Doctori, legenti, pro salario.

38 Non desunt tamè existimantes aliqui, fisco, & muliere concurrentibus, dotale cessare privilegium, quos refert, ac rejicit Menoch. dict. præf. 72. nu. 24. Sed prima sententia communis, ac veriori admissa, cui & D. Couarr. consentit, aperte colligitur, nullum in hac specie privilegium fisco concessum esse: nam, si illud haberet, non vteretur mulier in ipsum suo privilegio exte regula vulgari: quod privilegiatus contra pariter privilegiatum non gaudet privilegio suo, l. verum 11. §. item quæritur, ff. de minorib. cap. auditis 34. de in integ. restit. l. sed & milites 10. ff. de excusat. tutor. Carleual. cum multis tom. 1. tit. 1. disp. 2. num. 633. Nec satis facit dicere, dotem præferri, quia est magis privilegiata, ac fauorabilis, Cancr. variar. part. 1. c. 9. nu. 3. Peregrin. de iur. fisco. lib. 6. cap. 6. num. 33. siquidem ubi fisco, & dos in iure aliquod obtineat privilegium, illa potior non

non habetur: sed præfata regula inter eos seruatur, dict. l. 2. C. de priuileg. fisco. Ergo idem in dotale privilegium præualeat fiscali, quia dos habet priuilegium, quo fisco caret, ut Menoch. d. præsumpt. 72. numer. 23. asseuerat. Quod comprobatur ex veriori sententia, quam supra retulimus n. 46. nam dos præfata gaudet privilegio, etiam contra fiscum possidentem, quod aliter foret, si huic simile privilegium competeret, cum, ut vulgo dici solet, duo vincula vincunt vnum, Menoch. cons. 176. n. 26. Garc. de nobilit. glos. 6. n. 56. l. pen. C. de adopt. atque ita duplex causæ fauoris vox debet præualere.

Ibi: Minus obstat d. l. satis, quæ speciale ius constituit.

39 Militaris annonæ fauor tantum potuit, ut dos vxoris Primpili propter illius administrationem fisco sit obnoxia, si ex bonis viri, quod ex ea causa debetur, consequi nequeat, atque ita in subsidium ad bona mulieris deuenitur, quod valde speciale est, Menoch. d. præf. n. 24. 25. Carleual. d. tom. 2. tit. 3. disp. 19. n. 6. Peregrin. d. lib. 6. tit. 6. nu. 42. Merlin. lib. 3. q. 94. n. 6. Escobar de ratiocin. lib. 1. cap. 39. Capici, decis. 129. n. 9. Gregor. Lop. in l. 25. glos. 7. tit. 13. part. 3. Gait. cap. 4. n. 1898. Mantic. sup. lib. 11. tit. 18. nu. 8. Pont. de potest. Proreg. tit. de regal. impon. §. 8. n. 5. Gratian. discept. cap. 733. Flores de Mena variar. lib. 1. q. 6. art. 3. nu. 17. Mastrill. de magistratib. lib. 5. cap. 9. n. 9. Cardos in prax. iudic. verb. Maritus, n. 11. Sed hoc privilegium causæ Primpilaris ad bona paraphernalia non extendi, quoniam hæc penes vxotem semper extant, neque

in dominium viri transferuntur, docent Merlin. num. 26. Gratian. d. cap. 733. num. 8. Carleual. num. 7. Escobar num. 11. ubi alios laudat. Filij quoque Primpili, quanvis patri hæredes non extent, paterna obligatione tenentur, l. fin. C. de Primip. lib. 12. Merlino. num. 6.

Num. 7.

De officio Primpili scribere Curiam ad tit. de Primpilo, lib. 12. Codicis, ubi Alciat. Escobar supra, Negusant. part. 5. memb. 2. num. 27. Capici. à n. 12. Caluin. in lexic. verb. Primpilus Iust. Lips. de milit. Roman. lib. 2. dialogo 8. prop. finem, Mantic. d. lib. 11. tit. 18. n. 11. Barbof. in d. l. 1. part. 7. à n. 1. Vuolsalg. Lazi. comment. Reipub. Roman. lib. 8. cap. 17. num. 737. verb. Pulum, Merlin. sup. n. 1. cum seqq. Merend. controuersar. iur. lib. 6. cap. 49. & alij plures congesti per D. Solorçanum de iur. Indiar. tom. 2. lib. 5. cap. 2. vnic. num. 129. Inter quos non conuenit, quod fuerit Primpili munus, etsi l. 16. tit. 9. p. 2. extet definitum, fuisse Primpilum, qui Imperiale vexillum in acie ferebat, quem nos, Alferez, dicimus; illud tamen inconfessò apud omnes ferè est, Primpilatū fuisse officium eminens, ac egregium militare, cui erat annexa administratio, & distributio militaris annonæ cum onere rationum reddendarum. Sed dubitatur, num decisio d. l. satis, hodie locum obtineat in Regijs Thesaurarijs: de quo disputat Merlin. d. q. 94. à nu. 11. & cum communi negatiue resolut, quod limitat in eis, qui administrant pecuniam, vel annonam exercitus victui destinatam, vulgo, Pagadores, &

Tenedores de Balmeceros; nam in his d. l. satis constitutio nera ad mittenda, docet, a quo discedit Escobar n. 10. verf. Ex quibus patet.

Verf. His omnibus anim ad verfis.

43 Habens privilegium, vt in dubio instrumentum pro se confectum praecelsisse credatur, illo gaudet, etiam si possideat a deorsarius, Pareja pluribus laudatis d. resolut. 5. num. 49. Olea d. 9. 3. nu. 17. Alfar. glos. 16. priuileg. 24. nu. 106. Frenuci. in tract. de moment. reuipor. cap. 18. nu. 18. Merlin. d. libr. 3. q. 77. num. 18. 19. & lib. 4. q. 4. n. 4. 2.

44 Quod secluso privilegio secus esset, nam pro possidente praesumitur, cap. si a sede 31. de praebend. in 6. Pacian. n. 93. verf. Quia d. & vltimo, Menoch. de adipiscend. remed. 4. num. 797. Franch. decif. 260. nu. 4. Mantia. supr. lib. 2. tit. 22. n. 15. Thefaur. quazst. forens. 106. lib. 3. Tomat. decif. 74. n. 17. Olea cum alijs laudatis supr. num. 16.

45 & omnes fatentur, Sed fiscus illud privilegium duntaxat obtinet, quando agit ex causa onerosa contra possessorem titulo lucratiuo, ex d. l. 1. C. de iur. fife.

46 Imò si fiscus possideat ex quocunque titulo, & mulier pro dote agat suo privilegio nihilominus victor, & scriptura dotalis in dubio prius facta censetur, Camill. Visitarin. in d. l. 1. n. 47. in 4. limit. C. de iur. fife. libr. 10. quem sequitur Merlin. d. q. 77. a num. 16. de quo supra a num. 46. quanvis fiscum possidentem praefereudum dote, sentiat Iafin d. l. 1. num. 7. ff. solut. matrim. Crot. ibi num. 27. Peregrino. libr. 6. tit. 6. num. 34. Sed prior sententia tenenda est, cum fiscus a priuato non differat (vt diximus dict. nu. 46.) quoad rem, de qua agimus.

Num. 1. sequestrum d. non
47 Fisco cum priuato concurrente ad
pateq. persecutionem ex eodem d. g.
licto, si bona delinquentis non suffi-
ciant, causa fiscalis potior habebitur.
Ita fecit communis resolutio, Negu-
lant. part. 2. memb. 4. num. 15. Clar.
lib. 5. sentent. §. fin. quazst. 78. num. 1.
Euerard. in loc. leg. loc. 62. a fisco ad
dotem num. 6. Tusch. pract. conclus.
lit. F. concl. 399. num. 13. Farinac. in
prax. crimin. quazst. 25. num. 118. Saeb.
in summ. lib. 2. cap. 22. num. 94. Alfar.
supr. glos. 16. num. 120. Rodrig. de pri-
uileg. credit. art. 2. num. 12. Villadie.
in politic. cap. 5. §. 12. num. 13. Carle-
ual. d. tom. 2. tit. 2. disp. 1. a num. 32. li-
cèt contrariam, scilicet bona pro rata
esse diuidentia, Peregrin. & aliorum
a quorum agnoscat, sed ille non mo-
uetur ea ratione, qua D. Couarr. in
praesenti, quod in dubijs fiscus priuatis
anteponitur, licet eius meminerit: nā
recte perpendit, fiscum semper etiam
ob delictum a die sententiae hypothe-
cam consequi in bonis condemnati, l.
aufertur 46. §. fiscus, ff. de iur. fife. qua
sic cōmuniter DD. intelligunt, Han-
nibal. in l. post contractum 15. n. 303.
313. ff. de donat. Peregrin. d. tit. 6. nu.
12. Merlin. d. lib. 3. quazst. 88. per totā,
Patlador. different. 111. num. 15. Tello
Fernand. in l. 4. Taur. num. 60. Alfar.
glos. 34. num. 133. cum seqq. Flores
de Mena variat. lib. 1. cap. 6. art. 3. nu.
num. 3. Carleual. vbi proximè a num.
19. Priuatus verò solum actionem ob-
tinet personalem, qua ratione fiscus
ob hypotheecam illum excludit; cer-
tum quippe est, hypothecarios credi-
tores omnibus personalibus, etiam pri-
uilegiatis anteponi, l. pro debito 6. C.
de

de bon. aucthor. iudic. possidend. l. eos
9. C. qui potior. Carroc. de depofit.
quazst. 29. nu. 12. Flores de Mena sup.
num. 38. Pichard. in §. quzdam actio-
nes num. 90. inst. de actioib. Matie-
ço in l. 7. glos. 5. num. 3. tit. 16. lib. 3. Re-
copilat. Hermos. in l. 9. glos. 4. tit. 3.
part. 5. Merho. libr. 4. quazst. 14. Pal-
chal. de patr. potest. part. 1. cap. 8. nu.
78. verf. Verum, Castill. Sicil. decif.
90. num. 39. Quod obtinet, et si hypo-
thecarius creditor de lucro, chirogra-
pharius verò de damno vitando con-
tendat, Merlin. cum alijs num. 6. Man-
tic. supr. libr. 11. tit. 22. num. 23. Sed
contra communem Peregrino nihilo-
minus adhæret Hermos. in d. l. 9. glos.
vltim. num. 8.

Num. 91

50 Sequestrum est triplex, volunta-
rium, iudiciale, siue necessarium, &
mixtum, de quibus Tusch. lit. S. con-
clus. 207. Menoch. de retinend. pos-
sels. remed. 3. ex num. 86. Carroci. de
sequestrat. quazst. 3. Azoued. in rubric.
num. 6. 7. tit. 12. lib. 4. Recopilat. Pi-
chard. in §. praeterea nu. 20. inst. quib.
mod. re cont. oblig. & alij apud Her-
mos. in l. 1. glos. 4. num. 5. 6. 21. tit. 3.
part. 5.

51 Necessarium autē, de quo in prae-
senti, tam Canonico, quam civiliter
regulariter est voluntarium, l. vnic. C. de
prohibit. sequestr. pecun. cap. 1. vt lite
pendent. l. 1. tit. 29. part. 3. Tusch. cum
pluribus sup. conclus. 202. num. 1. Ne-
que sit nisi in casibus iure expressis Ce-
uall. cōm. vltim. quazst. 13. nu. 2. Her-
mos. in l. 1. glos. 4. num. 4. tit. 3. part. 5.
Marescot. variat. lib. 2. cap. 77. num. 1.
Carroc. supr. in princ. num. 6. Caldas

quazst. forens. lib. 1. quazst. 21. nu. 3. v.
Berthold. Græuz ad pract. Camer.
Imperial. lib. 1. conclus. 147. num. 1. Et
qui postulat, sequestrum fieri, probare
debet, eo casu sequestrationem iure
permissam esse, Tusch. numer. 2. Ale-
xand. conf. 163. in princ. lib. 6. Paris.
conf. 41. nu. 17. lib. 1. Rota apud Car-
din. Caualerium decif. 324. per totā.
Neque fieri debet aliquo legitime
possidente extra casus expressos, licet
contentiones, ac rixæ alioquin timeā-
tur, Hermos. l. cum alijs sup. num. 11.
12. Casus autem in quibus sequestrum
est permillum tradunt Viui. cōmun.
opinion. tom. 2. lib. 8. tit. 1. nu. 14. pag.
336. Gonzalad regul. 8. Cancellarij,
§. 7. proxi. n. 19. cum seqq. Tusch.
a num. 12. De obligatione sequestris,
latissimè Cyriac. tom. 2. controuerf.
358. per totam. Vnde cum nullibi sta-
tutum inueniatur, huiusmodi seque-
strationem admitti fauore fisei agen-
tis, non est cur illi tale privilegium
gratis concedatur, maxime in mate-
ria odiosa, & vetera. Illud autem addē-
dum est per sequestrum iudiciale, siue
necessarium possessionem non tran-
sire in sequestrum, sed penes possesso-
rem permanere, licet aliud sit in vo-
luntario, vt pluribus relatis commu-
nem opinionem esse, testantur Her-
mos. in l. 1. glos. 4. num. 6. tit. 3. part. 5.
August. Barbof. in cap. examinata. n.
10. de iudic. Auctora reperit Menoch.
dict. remed. 3. num. 88. cum Coraf.
& Aretio. scilicet per sequestrum, etiā
voluntarium possessionem saltim ci-
uilem non amitti;

Nem. 10.

Vulgare est axioma, vt agens rei

vindicatio faciat ad venditorem possidere, l. 1. C. de alienat. iudic. mutad. caul. fact. Marefcot. sup. lib. 1. cap. 36. num. 21. Nicol. Belloni. supputat. iur. lib. 1. capit. 19. Villadieg. sup. capit. 5. §. 12. numer. 20. vers. Y tratando, vbi de fisco agit, Misinger. in §. omnium nu. 24. inst. de actionib. Ratio est, quia nequit intentari in eum, qui non possidet, Cyriac. tom. 2. conetoverl. 330. num. 9. Abb. conf. 17. num. 1. vers. Nā rei vindicatio, volum. 2. Nogueroi, allegat. 1. num. 58. At non est praxise necessarium, reum habere veram possessionem, cum satis sit, vt adversus eundem rei vindicatio detur, quod rei petitur detentator sit, officium 9. in fide, ff. de rei vindic. Paz in praxi tom. 3. cap. 1. §. 3. nu. 12. vbi alij, Villadiego cap. 8. num. 3. Hinc est, vt, qui actione reali experitur, non censeatur suæ possessioni renunciare, vt docet D. Couar. nam solum affirmat reum esse in possessione rei, super qua litigat, & hoc non vltro, sed necessario, Ludovic. Bolognin. in l. naturaliter 12. §. nihil commune, ff. de acquir. d. posses. Neque renunciatio proprii iuris est presumenda, quoties aliter actus potest sustineri, argum. l. cum de indubitato 25. ff. de probat. Carleual. ex multis d. tom. 2. tit. 3. disp. 19. num. 14. & disp. 23. num. 43.

Ibi: Sed si quis agat confessoria, aut negatoria.

Actio confessoria datur ei, qui intendit, se habere servitutem iam constitutam in alieno fundo, vel domo, aut alibi; negatoria vero ei, qui inficiatur, alium in re sua habere servitutem, quæ, etiam in rem sua, competunt etiam

possessoribus, §. 2. que si agatur, vbi Ias. num. 4. inst. de actionib. Pichard. ibi à princip. Morl. in empor. iur. tit. de servitutib. num. 103. cum seqq. Ansim. variat. deatent. tom. 2. tit. 569. Petr. Greg. sintagmat. lib. 4. cap. 22. num. 1. cum alijs, Aug. Barbof. in collectan. ad c. examinata n. 8. 9. de iudic. Menoch. de retinend. remed. §. num. 39. cū seqq. Paz sup. §. 4. nu. 20. 21. 30. cum alijs, Villadieg. supra à num. 4. Forcat. tol. dialog. 16. num. 3. Main. lib. 1. action. c. 13. Vtrum hæ actiones detur pro alijs iuribus, velut presentandi, eligendi, & similibus; controvertitur, de quo Pichard. num. 14. 22. Morl. num. 194. Vaud. variat. quæstion. lib. 2. quæst. 27.

Ibi: Ceterum si Regius procurator, populus etc.

Hoc adeo procedit, vt interim, nõ obstante possessione nobilitatis, nihilo minus, qui convenitur, eum plebeis cogatur tributa solvere, l. 9. tit. 11. lib. 2. Recopilat. de quo statim latius numer. 68. *Veri. Prima hinc collitur.*

Licet super nobilitate sua litiganti, petitorium à fisco, vel populo propositum suspendere, & ad possessorium conuolare, Parlador. different. 145. §. 1. num. 2. Otalor. de nobilit. part. 3. part. tertiz princip. cap. 2. Gutier. practicar. lib. 3. cap. 14. nu. 104. 109. Méchac. lib. 2. illust. cap. 87. num. 20. qui duo vltimi loquuntur, quando incontinenti offertur probatio ad effectum gaudendi, dum lis agitur, nobilium exemptionibus.

Ibi:

Ibi: In quo est animad. vertendum.

Idem notat Gutier. d. lib. 3. cap. 14. num. 27. & cap. 19. num. 20. Parlador. different. 145. in princip. nu. 9. 10. vbi docet in iudicio possessorio nobilitatis sufficere, vt probetur quasi possessio vicennialis litigantis, eiusdemque patris, & auj, in petitorio autem, etiam requiri immemorialis probationem, quam differentiam notarunt etiam Otalor. sup. c. 7. num. 4. Garc. gloss. 12. Menchac. d. cap. 87. num. 8.

Ibi: Ex quibus etiam constat, probationem huius nobilitatis.

In causis nobilitatis, qui se nobilem esse, intendit declarat, siue actor, siue reus sit, illud probare debet, aliàs succumbet, Padill. in l. in a dibus rum. §. C. de seruitut. & aqua, Garcia gloss. 8. nu. 8. Gutier. vbi proximè, qui per totum caput disputat, an idem iuris sit, licet qui litigat, habeat intentionem pro se super possessione, & num. 30. resolut. adhuc plebeius esse pronanciandum, de quo Otalor. p. 2. partis tert. princ. cap. 5. nu. 5. vbi hoc iudicis relinquat arbitrio.

Ibi: Et etiam probatur iure, quo constitutum esse, appret.

Nobilis etiam presumitur, sed qui libet, in dno plebeius iudicatur, quare hanc qualitatem nobilitatis allegationis probationis incumbit, Pacian. de probat. lib. 2. cap. 26. num. 6. vers. Cuiusmodi, cum numer. seqq. Menoch. de presumpt. lib. 6. prel. 60. per totum, Gutier. d. c. 14. n. 3. Ioan. Garc. gloss. 12. n. 5. Bacca de inop. debit. c.

14. nu. 100. Otalor. d. part. 3. c. 8. n. 11. Casane. conf. 64. num. 9. Bald. in l. in etionibus, §. plane, col. 1. ff. de in lit. iur. and. Padilla sup. d. nu. 5. cum seqq. Tamen omnis presumitur ex radice non infecta natus, §. 3. C. de infantib. exposit. Gutier. sup. At hæ prescriptio non sufficit, vt expositi, ut alijs, quorum parentes ignorantur, possint admitti, vbi statuta requirunt sanguinis puritatem, Lar. de annueter. lib. 2. c. 4. n. 37. Girond. de priuileg. explicat. num. 1443. Barbof. in collect. ad rubric. de infantib. exposit. in fine.

Ibi: Quibus in locis et iure tractat.

Nobilitatem per exillimationem communem probati, docent l. prouidendum 7. C. de postul. Pacian. supra lib. 1. cap. 49. num. 45. & hbr. 2. c. 26. à nu. 59. Roland. conf. 67. nu. 28. vol. 3. Menoch. cõf. 829. n. 14. 15. Mastard. de probat. cõcl. 190. n. 8. Bon. de Curtili in tract. de nobilit. p. 6. n. 3. Gutier. pluribus adductis sup. n. 6. Duem. reg. 299. limit. 3. Ioan. Garcia gloss. 7. nu. 12. Mantie. de coniectur. vltim. volut. lib. 11. tit. 10. num. 36. Casane. in catalog. glor. mund. p. 8. consider. 16. vers. Et ideo, Hippolit. in l. de minore §. plurius, numer. 88. ff. de quæstionibus nam communis hominum exillimatione nobilitatem tribuit, Gutier. n. d. 63. Pacian. num. 64. cum sequentib. Parlador. d. different. 145. §. 2. num. 3. qui cum alijs resolut. sequèd vbi non sunt actus distincti, requirunt ad probandam nobilitatem per exillimationem communem famam, quod litigans a nobili dno originem ducit. Et talem opinionem nobilitatis probati, necesse est à tempore immemoriali, Ripa lib. 2. respons. cap. 26. num. 10. Ioan.

Y Au.

Andr. in cap. Abbates de privileg. in 6. Gutier. supra num. 9. Roman. sing. 289. Orator. d. part. 3. cap. 7. Nobilitas etenim tanto tempore acquiritur præscriptione, Pacian. dict. cap. 26. n. 39. 40. Tiraquel. de nobilit. cap. 14. At locis in quibus sunt actus distinctiui inter nobiles, & plebeios probatio per existimationem communem, etiam immemoriam non admittitur: sed opus est, probare nobilitatē per sum eorum actuum, Gutier. nu. 14. 15. vers. Resoluimus, Pacian. dict. cap. 26. nu. 63. vers. Ex quo inferitur, Garc. glos. 7. n. 22. & glos. 10. a princ. qui duo sunt intelligendi iuxta distinctionem Gutier. et si absolutē loquatur. Atque per præfatos actus distinctiuos nobilitas probatur per viginti annorum possessionem, modō pater, & avus litigantis in eadem fuerint possessione iuxta formam l. 8. tit. 11. lib. 2. Recopil. Gutier. n. 29. Garcia glos. 12. num. 1. cum seqq. quod est intelligendum secundum ea, quæ dicta sunt supra numer. 61. vers. Idem notat.

Num. 11:

68. Pendente lite super nobilitate, et si in eius possessione sit litigans, compellitur cum plebeis tributa pendere, d. l. 9. tit. 11. lib. 2. Recopilat. Parlador. supra §. 1. num. 3. Menoch. conf. 1002. n. 23. Orator. part. 2. part. tert. c. 5. Gutier. d. cap. 14. nu. 102. Bald. conf. 198. n. 3. lib. 1. Bosl. in praxi crimin. tit. de Princip. & privileg. eius nu. 146. Menchac. d. lib. 2. cap. 37. n. 18. 19. Rebus. ad leges Galliz tom. 3. tract. de mater. possessoria art. 2. glos. 2. p. 26. 27. Didac. Per. in l. 6. glos. no. embargante, tit. 2. lib. 4. Ordinar. Auendañ. de

exequend. mandat. lib. 1. cap. 14. num. 23. Garcia sup. glos. 10. Flor. de Menavariar. lib. 2. cap. 21. n. 146. Ceual. tom. 2. q. 830. num. 64. Sed cum d. lex Regia excipiat, qui sunt in possessione nobilitatis notoria, in qua etiam fuerant eorum pater, & avus, dubitatur, utrū possit obtineri, ut petitorio suspenso, cognoscatur de tali possessione, ne interim dum lis vertitur, tributa solvant litigantes, de qua quæstione Auendañ. in cap. Corrector. part. 2. cap. 14. num. 24. Menchac. d. cap. 87. nu. 8. Gutier. ubi proximē à nu. 104. ubi latē disputat, & tandem num. 109. distinguit, ut si valdē notoria sit nobilitas litigantis, admittatur probatio in continenti ad prædictum effectum, aliās fecus. Sed Orator. dict. part. 2. c. 4. nu. 5. in fine. & in part. 3. tertiz part. princip. capit. 2. num. 12. asseuerat, in praxi litigantem omninō teneri ad solutionem tributorum absque distinctione.

Ibi: In quo solet dubitari an eadem pragmatica.

70. Quæstio ista perambigua est, ut testatur Gutier. practica. lib. 1. cap. 25. per totum, & Orator. op. 3. c. 3. nu. 5. cum seqq. quorum prius cum Ceual. quæst. 830. n. 64. affirmat, litigantem interim eligi posse ad officia nobilitatis, nec ante sententiam possessione, in qua est, priuandum. Ultimū in contrariam opinionem inchat cum D. Couarr. hic, & Did. Per. in d. glos. no. embargante, versic. Vtrū autem, column. 1380. ipsamque testatur. Pro quarum opinionum conciliatione dici forsitan posset, priorem probare, ubi valdē notoria esset litiga-

69. tis nobilitas; posteriorem verō, si de illa aliquomodo possit dubitari. Pro qua distinctione facit doctrina Gutier. sup. lib. 4. q. 15. num. 10. docentis, debitorem dum de sua nobilitate cognoscitur in vinculis esse debere, aut sub fideiusore laxandum, nisi notoria nobilitate fulgeat, tunc enim interim sine fideiussione est dimittendus, itē facit illud, quod ex alijs tradit Barbof. in cap. omnipotens 4. n. 3. de accusat. scilicet decisionem illius textus, dū in eo cauetur, nequis de crimine accusatus, vel denunciatus, iudicio pēdente, ad dignitatem Ecclesiasticam eligatur, non obtinere, si fama accusati non sit. Ita apud graues, & honestos viros, atque ita si innocētia notoria fuerit accusati, poterit ad dignitatem eligi, ex quo bene inferitur, quod si litigans sit notoriē nobilis, non obstantē lite, poterit ad officium publicum nobilium admitti. Sed aliad hodiē praxis obseruat, nam in oppidis, in quibus nobiles à plebeis, tam per contributiones, quam per officia distinguuntur, qui super sua nobilitate litigat habilis est, ut interim officium nobilium exerceat, ubi verō ex distributiones distinctiuas non sunt, sed solum per officia nobiles ab ignobilibus discernuntur, dum quis litigat de nobilitate, eligi ad ea non potest. Ita à me consultus, quidam peritissimus, satisque expertus nobilitatis causarum index in Pintiana Cancellaria respondit.

Num. 12:

71. Agens, ut nobilis pronuncietur, potest omissio petitorio a se deducto ad possessorium transire; modō in cau-

sa non sit conclusum, Parlador. dict. different. 145 §. 1. num. 1. Orator. d. part. 3. cap. 3. num. 11. Ioahn. Garcia glos. 11. Idemque est, si à fisco petitorium proponatur, ut dictum est supra num. 61.

Num. 13:

De ijs, quæ hoc numero D. Co- 72
uar. applicat, & de intellectu clemēt. vnic. §. fin. de caus. posses. & propriet. multa, ac varia interpreses scripserunt, ut videre est apud Menoch. de recuperand. remed. 15. n. 381. cum seq. Ioan. Garcia glos. 1. §. 2. nu. 21. Riccium in collectan. decis. p. 2. collecta. 254. per totam, Valasc. conf. 91. à n. 20. Pet. Barbof. in l. si de vi n. 453. cum seq. ff. de iudic. Bellacomb. commun. opinion. tom. 2. lib. 7. tit. 1. n. 297. pag. 27. Marefcot. variar. lib. 1. c. 36. per totum, ubi n. 6. quod potest pluries suspēdi petitoriu, & ad illud reuerti, Abbas in cap. pastoralis n. 34. de caus. posses. & propriet. Cypici. decis. 28. Anon. Gabriel. commun. tit. de restit. spō. liat. conc. 1. num. 105.

Vers. Ego verō ex hac disputatione.

73. Contra hanc sententiam D. Couarr. tenent Parlador. & alij, quos laudauimus nuper num. 61. ac Marefcot. supra, ubi sine distinctione probat, reū posse intentando possessorium suspēdere petitorium ab adversario propositum ante conclusum in causa, etiam si cōsenserit, ut in petitorio procedatur. Sed distinctionem D. Couarr. probat Menoch. sup. num. 382.

Veri. *Vicumque tamen.*

Sequitur Marefcot. nu. 6. Capyc. decif. 30. Caputaqu. decif. 323. part. 2. Rota decif. 8. de cauf. poffef. & pro- pnet. in nouis, Verall. decif. 323. lib. 2.

AD CAPVT Decimumseptimum.

SVMMARIVM.

- 1 De decimis agentes referentur.
- 2 Veteris legis preceptorum dimiffo.
- 3 Qui de illis tractarunt.
- 4 Quot fuerint.
- 5 Quando sunt data.
- 6 Non omnia fimul fuerunt tradita.
- 7 Quomodo fuerunt data.
- 8 Precepta iudicialia, & ceremoni- alia cum lege abolerunt; non fic mo- ralia.
- 9 An precepta moralia obligent hodie ex vi legis veteris?
- 10 Precepta iudicialia an durauerint aliquandiu post legem abrogatam?
- 11 Potest lege humana introduci obser- uatio preceptorum iudicialium.
- 12 Potest Ecclefia diuerfo fine, ac feandalo ceffante vti rebus, quas Iudei in fuis ceremonijs adhibe- bant.
- 13 Precepta legis veteris ceffarut post fufficientem Euangelicam promulgatione.
- 14 Lex Mofaica quando mortua, & mortifera fuit.
- 15 Quo tempore lex Euangelica fuit fufficienter promulgata, quoad vni- uerfum Orbem.

- 16 De primo Hebraeorum menfe.
- 17 Verum Chriftus legitimo tempo- re Pafcha celebrauerit eo anno, quo paffus eft.
- 18 Refurrexio Domini quo die neceffari- o celebranda.
- 19 Et quo tempore debeat celebrari.
- 20 Intelligitur, cap. fiquis Epifcopus & in Canonib. Apoftolor.
- 21 Fontes Baptifmales in Hifpania diu- nius aqua replebantur, cum Refurre- xio Domini erat celebranda.
- 22 Nullo modo etiam ob finem bonam licet vti Circumcifione.
- 23 Preceptum foluendi decimas num fuerit iudiciale, vel ceremoniale?
- 24 Decime Deo sunt debite, illufque portio dicitur, & traditur earum de- finitio.
- 25 In lege Mofaica fuit triplex decima- rum differentia.
- 26 Dum lex non fuit mortifera, Iudei erant aftricti ad decimas foluendas.
- 27 Decima quo iure debentur.
- 28 Quotplex fit decima.
- 29 Vbi foluende funt.
- 30 Verum extirpiter quefitis decime debeat?
- 31 Iudei non foluebant decimas per- fonales.
- 32 Ecclefia an iufte impoffuerit fideli- bus onus foluendi decimam ex fructi- bus, & lucris?
- 33 In lege Euangelica nullum eft pre- ceptum, quod iuris naturalis non fit, ni- fi de fide, de Sacramento, & de sacri- ficio.
- 34 Clerici no debent Pontifici decimam ex decimis.
- 35 Pontifex fi aliunde non haberes ad fui, fuaque dignitatis fufientationem, potest ex redditibus Ecclefiafticis nece- faria exigere.

De-

- 36 Decima non funt elemofyna.
- 37 Agentes de oblationibus referun- tur.
- 38 Parochiani tenentur ad oblatio- nes, fi aliunde congrua Parocho non exhibeatur.
- 39 A quibus oblationes recipere non licet.
- 40 Ex actis mere voluntarijs non in- ducitur obligatio.
- 41 Quod falut in oblationibus fauore Ecclefie.
- 42 Decennio fi offerantur oblationes, inducitur obligatio.
- 43 Ministerium fpirituale negari no po- teft, et fi Parochiani a folis oblatio- nibus cefferent.
- 44 Verum oblationes fine neceffario ex- hibende, quando beneficiarius congrua non percipit ex beneficio, licet habeat aliunde, unde fe alere poffit.
- 45 Vicario ex fructibus beneficij con- grua tot assignetur, oportet.
- 46 Decimas non foluentes excommu- nicari poffunt, duoque peccata fecun- dum aliquos admittunt.
- 47 Peccati reus fit, qui decimas no fol- uit a tempore morte, & quando hec committatur.
- 48 Decime quibus temporibus funt fol- uende.
- 49 An poffint negari. Sacramenta non foluentibus decimas, quas de- bent?
- 50 Laici funt incapaces iuris percipien- di decimas.
- 51 Epifcopi quid olim potuerint, & ho- die poffunt circa decimarum concessio- nem, reuifine.
- 52 Laici poffunt nomine Ecclefiaftico- rum decimas exigere.
- 53 Decime locari poffunt vltra trien- nium.
- 54 Laici conductores decimarum pro- penfione coram Ecclefiaftico conueni- unt.
- 55 Oblationes nequeunt ad laicos pro- prio nomine pertinere.
- 56 Res oblate non confecrate poffunt in laicorum vfus alienari.
- 57 Decima laicis perpetuo conceffe per- Praelatos inferiores Pontifice ante Coci- lium Lateranense iufte retinentur, fecus fi poftea.
- 58 A quo tempore emanauit prohibi- tio infeudandi laicis decimas in perpe- tuum.
- 59 Quando celebratum fuit prefatum Lateranense Concilium.
- 60 Intellectus ad caput prohibemus de decim.
- 61 Laicus potest decimas iufte retentis alij Ecclefie concedere de Epifcopi con- fenfu.
- 62 An in laicos alienare iure fit permis- sum.
- 63 Decime perpetuo in laicos translate inter bona profana computantur.
- 64 Laicus fola Pontificis autoritate fieri capax potest iuris percipiendi de- cimas.
- 65 Vbi conceduntur laicis decime, vi- hil fpirituale eis tribuitur, fed titu- lus temporalis ad vtilitatem perci- piendam.
- 66 Verum Epifcopus poffit decimas, que vacauerint hodie, in feudum perpetuo concedere, cum ita eflent date ante Concilium Lateranense.
- 67 Explicatur cap. 2. de feud.
- 68 Laicus an vltra immemorialem poffeffione, faltem ex fama debeat pro- bare concessione decimarum ante Co- cilium Lateranense?
- 69 Vtru ex fola immemorali poffeffio- ne laicus decimas iura confcientia reti- neat?

Y 3

Lai-